

Galla László Érettségi Bizonyítványa

Tanulmány

REÁLGIMNÁZIUMI
ÉRETTSÉGI BIZONYÍTVÁNY

Gunst László

Tanulmányi szám: 9. 1934.

született 1916. évi
október hó 28-án, irradlita vállású, miután

a középiskolai tanulmányait és pedig: az I. II. osztályt a szentesi Magyar Királyi Illami Horváth Mihály Reálgimnáziumban (1926/1927. - 1933/1934.)

elvégezte s jeles magaviseletet tanúsított, az alulírott bizottság előtti érettségi vizsgálatot felt a következő eredménnyel:

Magyar nyelvből és irodalomból	jeles.
Latin nyelvből és irodalomból	jeles.
Német nyelvből és irodalomból	jeles.
Történelemből	jeles.
Matematikából	jeles.
Természetből	jeles.

A reálgimnázium többi tantárgyában következő előmenetelt tanúsított:

Há- és étköztanban	jeles.
Francia nyelvből és irodalomból	jeles.
Földrajzban	jeles.
Természetrajzban	jeles.
Rajzban	jeles.
Filozófiában	jeles.

A fentebbiek szerint a szabályszerű követelményeknek kitüntetéssel megfelelően, őt az 1924. évi XI. t.c. 16. §-a értelmében az egyetemi és a főiskolai tanulmányokra érettnak nyilvánítjuk.

Eről neki a szentesi Magyar Királyi Illami Horváth Mihály reálgimnázium pecsétjével és saját aláírásunkkal ellátott jelen bizonyítványt kiadjuk.

Kelt Szentesen
1934. évi június hó 16-án

J. Mikóczy Sándor
a vizsgabizottság elnöke.

Horváth Mihály
a vizsgabizottság tagja.

szentesi Magyar Királyi Illami Horváth Mihály Reálgimnázium

Ez az én érettségi bizonyítvánom. 1934-ből való bizonyítvány, és Szentesen állították ki. Az állami gimnázium 8 év volt. Tanultam 8 évig latinul, 7 évig németül, és 4 évig franciául. Angolt később külön tanultam. Kötelező hittan volt. Volt egy külön tanterem, görög kultúrterem, ez volt rá kíírva még abból az időből, mikor görögöt kellett tanulni. Ott volt a zsidó hittanóra. Volt egy külön katolikus hittanterem, a reformátusok meg az osztályban tanultak. Katolikusok voltak legtöbben, de eléggé református város, például két református templom volt ott, és egy katolikus templom [1920-ban a város lakóinak 47,6%-a volt református és 47,4%-a katolikus. Az összes többi felekezetre mindössze 5% jutott. -- A szerk.]. A reformátusok voltak a jobb módúak, középosztálybeliek. Evangélikusok is voltak egy páran, azoknak hittanórára el kellett menniük a papjukhoz. Abszurditásnak tartom, hogy tanultuk a héber imákat anélkül, hogy héberül tanulni

kellett volna. Senki se akarta, a tanító se, senki, hogy értsük, hogy mondjuk, a 'há-lájlá-háze' mit jelent. Kellett viszont olvasni, sőt kívülről is tanulni. A legnagyobb értelmetlenség volt, de kellett. A gimnáziumban az első időkben A és B osztály volt, a mi osztályunkban hárman voltunk, a B osztályban, azt hiszem, ketten voltak zsidók, és hatodikban már az összevont osztályban is hárman voltak, akik érettségit tettek. Semmi antiszemitizmust nem tapasztaltam, egyszer sem. Ellentétek voltak a reformátusok és katolikusok között, többször voltak villongások, mint a zsidók és nem zsidók között. A három zsidó közül a Schiffer Pista kunszentmártoni volt, úgyhogy ővele csak a gimnáziumban találkoztam, soha azon kívül. A Polgár Imre az első elemitől kezdve jó barátom volt. Az elemiben mindig együtt ültünk, ő aztán a B osztályba került, de fenntartottuk a jó barátságot. Orvos lett aztán. És szegény munkaszolgálatból szovjet hadifogságba került. Már itt, Magyarország kellős közepén, Baján valamilyen járványban halt meg. Nem ő volt a legjobb barátom, csak nagyon jó barátom volt. Többnyire nem zsidókkal barátkoztam. A Polgár Imre éppúgy a jó barátaim közé tartozott, mint az a félzsidó gyerek, orvosnak a fia, meg több nem zsidó. Nem volt téma, hogy ki zsidó, ki nem. Az osztályfőnökömről csupa jót tudok mondani. Egy magas kultúrájú, nagyon-nagyon intelligens ember volt. Amikor jöttek az első napon az osztálytársaim, amikor iskolába kezdtünk járni, szeptemberben, akkor nem 1-jén kezdődött, hanem 10-e körül, és rögtön utána jöttek a zsidó ünnepek. És jött a pedellus a hirdetőkönyvvel, s abban az volt, hogy az izraelita vallású tanulóknak holnap és holnapután iskolai szünetjük van az ünnepük miatt. És mikor ezt felolvasták és kiment, akkor a tanár azt mondta, hogy a leckéket azért el kell készíteni, és a feladatokat tudni kell, mindent. Ez, hogy két napig nem megyünk, ez nem ok arra. És akkor én magamban morfondírozni kezdtem, hogy ki fogja nekem megmondani, hogy mi a leckém. S akkor az első padból -- én a másodikban ültem -- hátrafordult egy fiú, Csaba, s azt mondta, hogy eljössz hozzánk, és én szívesen megmondom. Elmentem hozzá, és hát egy örök barátság lett belőle. Ő szegény meghalt. Katonatiszt lett, őrnagyként zászlóaljparancsnok volt, és a Győr körüli harcokban valahol meghalt. Tehát már a Budapest felszabadulása utáni időkben, 1945. február-március, ott halt meg. De addig nagyon jó barátságban voltunk, annak ellenére, hogy az életpályánk is eléggé eltért. A másik jó barátom a Fábián, akkor még Klein Miklós volt, aki hajdúdorogi zsidó fiú volt, és a bátyjával, aki korábban Baján volt rabbi, került oda Szentesre. A testvére akkor már tanító volt, és hitközségi jegyző. Ők voltak az én barátaim.